

De Postrijder verschijnt
s' dingsdags, s' donderdags
en zaterdags.

Men schrijft in te Tongeren
bij M. COLLEE,
boekdrucker uitgever van
dit blad, grote markt, 20,
en bij alle postdirecteuren.

Alle toezending van brieven,
annoncen, geld, enz.,
moet gefrankeerd zijn.

TONGEREN, DEN 3 MAART.

Koeljemarkt van Tongeren.

Verschillende gemeentens onzer provincie telken zich naar het voorbeeld van Winters hoven, tot het staatsbestuur gericht om de heropening van den koeljemarkt van Tongeren te bekomen. Wij verzoeken alle belanghebbende gemeentens hunne krachten zamen te sparen om de schreeuwende onrechtfarigheid w. rvaan onse stad en de omstreken des slachtoffers zijn, te doen ophouden.

De koeljemarkt van Tongeren is een der belangrijkste van gansch het land. De grootste steden, Luik, Antwerpen, Leuven en zelfs Brussel en Gent, voorzien zich gedeeltelijk en regelmatig op den markt van Tongeren. Dank zij den bloeienden toestand van ouzen markt, heeft zich in Tongeren een aanzienlijke klein handel gevormd die het enig bestaamde middel is van een groot gedeelte onzer medeburgers.

Welk is het noodlotig gevolg van den maatregel door het gouvernement genomen? Onze landbouwers verliezen den middel om hun hoornvee voordeelig te verkopen; onze reizigers ontneemt men de voornamste bron hunner bestaamiddelen en dit zonder ten minsten schijn van rede. Want onder welk oogpunt men den maatregel door het gouvernement genomen ook beschouwt, men ziet er geen redelijken kant aan. Terwijl de maatregel verboden wordt te Tongeren, waar dat onheugelijke tijden bestaat, wordt hij tegelyk te Luik waar hij nooit bestaan heeft! Terwijl men den markt verbiedt te verkeren waar geen enkel geval van ziekte gevoegd heeft, laat men hem toe te Antwerpen, om zoo te zeggen op het eenig punt van België waar de veepest zich vertoond heeft. Het ware belachelijk, ware het niet eenen wrakroepende onrechtfarigheid.

Wij hebben de innige overtuiging dat de gemeente raad van Tongeren niet aan zijnen pligt zal te kort blijven. Het verleden is ons een waarschijn voor de toekomst. Onze stadsregering heeft den koelmarkt doen parvieren en vergroeten. Zij heeft aan Zijne Majesteit den Koning en aan M. den minister van buitengeslachte zaken, den mochtigen toestand onzer stad bloot gelegd. Tot heden heeft het gouvernement geen recht aan deze rechtlijnige klachten gedaan, doch dit is geene rede om onze reclamatiën op te houden. Van onze stad, van alle belanghebbende gemeentens moeten petitien naar het gouvernement gezonden worden. Indien deze vereenigde pogingen ons geen recht doen wedervaren dan zullen wij ten minsten de voldening hebben van

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

Het abonnement is bepaald
op 7 fr. binnen de stad
8 fr. buiten de stad.

Een blad afzonderlijk, 20
centuinen.

De aankondigingen per
druckregel, 15 centuinen.

De gedichten, persdruckregel
25 centuinen.

PO

te zeggen dat wij niets verwant lood hebben om eenen schreeuwende onrechtfarigheid te doen herstellen.

Mijnheer de Postrijder,

Nu moet ik u gaan vertellen hoe plichtig onse Koning te Brussel werd ingehaald, maar met schaamte moet ik bekennen dat ik er geen vrees van gezien heb, en zoo de Secretaris u aldaer zegt, dan heeft hij graad aldaer. Beeld u eens in een straat te zien vijf of keeren langer en breder dan de Trichter straat, vervuld met heerder en heerder durende menschen die it heen en weer stonden, dan voerwaarts, dan achterwaarts, dan weer tegen een deur, dan tegen een pomp, en allen zoo astrand dat zij geen den minsten respect hebben voor eenen buitenmenschen, en zeg mij dan eens of gij kans zoudt zien om iets op uw gezak af te kijken? Aan mij, ik had het grootste leed van de wereld om mijnen hoofd en paraplu meer gade te staan; ik dacht zelfs niet aan op te zien als de Koning voorbij kwam! Ik heb dus niets van dat spel gezien, maar ik heb niet minder gegoed, en vergaagd de wereld, zij kregen mij niet meer naar Brussel. De pen valt mij bijna uit den hand als ik radenk, welke roaden ik daar ont moet houden!

Wij stonden, ik en de Secretaris, kort aan het heeld van eenen afzod, (ik meende dat het sial denis te prauw was), toen een straat jongen mij ziel pachter, knip op den voet van dat standheeld, dan kint gij alles goed dzien.

Kweje jongen, dacht ik, gij sprekt nog zoos slecht niet! Ik kroop er op, maar manueelks stak ik den kap omhoog of vlaag! vlaag! sloeg mij een onbedelte stadsboor met zijnen stok in dennek; ik viel voor over zoa lang ik gewassen ben op de kassei en bleef er niet meer liggen!!

Och arme! lieve menschen, schreeuwde een heerde dat langs mij stond, hebt gij u zeer geblam?... Kom, ik zal u op helpen. Hij gaf mij de hand, num ziazen zialsek en wischte het stof van mijne kleederen af. Ik wilde dien beledelen jongeling bedanken, maar hij was al verdwenen! Ik taste eens naer mijne horlogie, maar zij ook niet mijne geldhoes en mijne snuffel wasen verdwenen? Kerel! dacht ik, gij zult mij niet ontsnappen, ik heb u te goed hezen... ik liep naar eenen stadsboor.

Ajjuheer, zij hebben mij bestolen! Twee Napolons en een half in eenen hoge houten — mijne horlogie — mijne snuffel...

Loop naar den weergaard, stomme vent, past beter op uw zakken.

Ik keu den diet; 't is een klein zwart

manneken, niet oud, maar...

— Hier is uw beurs, schrijuw te u een hoop zaakdragers.

— Waar dan?

— In uwen hand... in uwen portemonnee... in uwen knapcint?

In het volk alternat aan het lachen en huilen.

Ochand! O wrakroepende zoniet! En hier het geld en de horlogie stellen van eenen heeld... en dat in de stad waar de Koning weest... Er zal huiszoek gedaan worden, kost wat kost.

Nu begon ik het spel voor goed te vinden en zonder naar iemand nog om te zien, vloekte naar de schand armertij.

— Maak u toch niet meer belachelijk, ziet de Secretaris waar zoudt gij tussen den miljoenen menschen den diet van levenshout in stil, strak gaan wij thuis.

— En wie zal de reis betalen? Ik heb geen kopere cent meer!

— Ik zul u wel geld bezorgen, kom maar.

Bij leidde mij straat in straat uit, tot dat wij eindelijk aan een groot huis kwamen. Wij gingen een kantoor binnen. Een oude manneke met eenen zilveren bald op zijn hoofd, zat er achter eenen tafel en gelijk er van mijn leven nog nooit gezien droombeld heft! De Secretaris sprak hem toe in Fransch. Hij bezag mij van onder tot boven.

— Ja, mijnheer, riep ik verbaasd uit, zij hebben mij onrechtfardig bestolen; twee Napolons en een half, mijne horlogie en mijne snuffel.

Hij hadde zander spreken een stukje papier bij, gaf mijne pen en vreesde niet den vinger waar ik moest tekenen.

— Zet daar uwen naam op, ziet de Secretaris, dan krijgt gij vijfzig francs. Indien een instant zal er iemand komen en mij niet kunnen terugte halen.

— Daar mijnen naam op zetten? Naar vieren duizend franken! Meest hij mij wel drieigen?... Zeg aan mijneheer dat het mijne veertig franken geft en dat ik de reis van Napoleon en de horlogie laat oefzit dan mag zullen vangen!

De Secretaris sprak wederom niet, maar in neken in Fransch, maar akteleider liet reis van als het woord *snipper*, en dan op de pen in de hand stekende, zandde hij: teken maar nuw... de heer zal u het gestolen achterliggen bestellen.

Ik teekende; kreeg tien stuks en wistrekken er van door. Op de stafte zat een ziel, num ik twee kaartjes en wakken in 's avonds met den lasten vapen te Tongeren van.

Vijf dagen nadan bracht mij die factuur

mistress Archambault, hare trouwen afwisselende, haer evenezer door den inhoud van den brief, als door den aardsonderigen toon, waaren die wort voorgelezen, algeperst. Mijn nestel zeker en best wel doen, dat gij niet de prinses kunt spreken.

Weenige oogenblikken hierna siegen beiden in eenen koets.

VI.

Het rijtuig redsnel voert door groene weiden, met zware oude eiken besoedel, tussenwelke men nu en dan de kalmer, ellenooppervlakte van eenen broeden en stijgen storm aanschouwde. Men hield op eenen hoogte stil van wat uitzicht verrukkelijk was.

Ondanks de afgetrokkenheid van haer zwaar verdriet veroorzaakt, was dit talerel te seisen om Margaretha's belangstelling niet op te wekken. Zij steeg uit de koets met hare gezelsch en bewonderde de heerlijke natuur die hare oogenringde, waaraan de glinsterende Teems een bijzondere levendigheid bijtegt doet de meesten vanuitgaan die hare golven doorklieven.

My God! riep Margaretha in een heilige aanbidding, wat zijn uw werken groot! Wie zou tegenover zovele weldaden door uw mildheid geschenken, nog aan uw genade, aan uw goedertierenheid twijfelen?

Haasten wij ons, zegde miss Archambault, merkende dat het laat werd, op dit nu want de prinses gewoonlijk in het park, d. n. zult gij haar gemakkelijk kunnen spreken.

Toen bracht zij miss Raleigh door eenen smalle en kromkelende weg naar eenen kleine deur en klopte tweemaal aan.

En man keek terstond door eenen opening

van het huis Brussel, vloot en lijk, die diel hadden en in beeld daer heeld opzag. En ik merkte dat de anderen, die mij niet wisten, dat ik eenen koets volgde, niet waren te genoeg te weten.

— Ach, dat is een goedkoop huys, dat is een goedkoop huys, dat is een goedkoop huys.

— Ach, dat is een goedkoop huys, dat is een goedkoop huys, dat is een goedkoop huys.

— Ach, dat is een goedkoop huys, dat is een goedkoop huys, dat is een goedkoop huys.

— Ach, dat is een goedkoop huys, dat is een goedkoop huys, dat is een goedkoop huys.

— Ach, dat is een goedkoop huys, dat is een goedkoop huys, dat is een goedkoop huys.

— Ach, dat is een goedkoop huys, dat is een goedkoop huys, dat is een goedkoop huys.

— Ach, dat is een goedkoop huys, dat is een goedkoop huys, dat is een goedkoop huys.

— Ach, dat is een goedkoop huys, dat is een goedkoop huys, dat is een goedkoop huys.

— Ach, dat is een goedkoop huys, dat is een goedkoop huys, dat is een goedkoop huys.

— Ach, dat is een goedkoop huys, dat is een goedkoop huys, dat is een goedkoop huys.

— Ach, dat is een goedkoop huys, dat is een goedkoop huys, dat is een goedkoop huys.

— Ach, dat is een goedkoop huys, dat is een goedkoop huys, dat is een goedkoop huys.

— Ach, dat is een goedkoop huys, dat is een goedkoop huys, dat is een goedkoop huys.

— Ach, dat is een goedkoop huys, dat is een goedkoop huys, dat is een goedkoop huys.

— Ach, dat is een goedkoop huys, dat is een goedkoop huys, dat is een goedkoop huys.

— Ach, dat is een goedkoop huys, dat is een goedkoop huys, dat is een goedkoop huys.

— Ach, dat is een goedkoop huys, dat is een goedkoop huys, dat is een goedkoop huys.

— Ach, dat is een goedkoop huys, dat is een goedkoop huys, dat is een goedkoop huys.

— Ach, dat is een goedkoop huys, dat is een goedkoop huys, dat is een goedkoop huys.

— Ach, dat is een goedkoop huys, dat is een goedkoop huys, dat is een goedkoop huys.

— Ach, dat is een goedkoop huys, dat is een goedkoop huys, dat is een goedkoop huys.

— Ach, dat is een goedkoop huys, dat is een goedkoop huys, dat is een goedkoop huys.

— Ach, dat is een goedkoop huys, dat is een goedkoop huys, dat is een goedkoop huys.

— Ach, dat is een goedkoop huys, dat is een goedkoop huys, dat is een goedkoop huys.

— Ach, dat is een goedkoop huys, dat is een goedkoop huys, dat is een goedkoop huys.

— Ach, dat is een goedkoop huys, dat is een goedkoop huys, dat is een goedkoop huys.

— Ach, dat is een goedkoop huys, dat is een goedkoop huys, dat is een goedkoop huys.

MARGARETHA RALEIGH.

1615.

(Vertelij)

Het woord geld stroede de oren van den heiligen man, zoodat hij zich, zonder verstand te houden, binnen den houval liet gelenen.

— Thans, zegde Margaretha, blijft het gewijzigd nog over; hemel ondersteun mijne krachten!

Daarop besteedt zij weder het peerl, dat naar de houwallen gebracht had en sloeg in den vollen galop, alleen en op den heel vertrouwende, den weg naar Londen in.

V.

Na eene vermoeden te reis aldaar aangekomen; nam zij haren intrek bij zekere miss Archambault, eenne modemarkster, die grote verplichtingen aan hare moeder had, en haar met blijdschap ontving. Margaretha vertrouwde haer het doel van hare reis en werd door miss Archambault even zeer om haren moed als om hare ouderhelder bewonderd. Zij beloofde om hare poging tot bij den koning door te dringen te ondersteunen, dewijl zij eenen neef had die portier was van het kasteel van Richmont, waar Jacob I zich toen met zijn gezin bevond.

Den volgenden morgend troeg kwam Margaretha in den winkel; op de vraag of zij wel gerust had, antwoordde zij:

— Neen, mijne wederdele mistriess, waanneer het heldt, door den heiligsten angst gekweld wordt, kan het lichaam niet uitrusten; in plaats van te bed te gaan, heb ik geschreven.

— Me schrijft in te Tongeren bij M. COLLEE, boekdrucker uitgever van dit blad, grote markt, 20, en bij alle postdirecteuren.

Alle toezending van brieven, annonces, geld, enz., moet gefrankeerd zijn.